

Κύριες δηλώσεις για το Διεθνές Συνέδριο στα Κινέζικα, Φεβρουάριος 2026

Ο Ιώβ αποκαλύπτει ότι η Αγία Γραφή, που αποτελείται από εξήντα έξι βιβλία, έχει έναν μοναδικό σκοπό:

ο Θεός, εν Χριστώ δια του Πνεύματος, μεταδίδει τον εαυτό Του σε εμάς, ώστε Εκείνος να γίνει η ζωή μας, η φύση μας και το παν για μας, προκειμένου να ζούμε τον Χριστό και να εκφράζουμε τον Χριστό. Αυτή πρέπει να είναι η αρχή που διέπει τη ζωή μας.

Ο Νώε πίστευε στον Θεό, περπατούσε με τον Θεό, ευαρεστούσε τον Θεό, και απολάμβανε όλα όσα είναι ο Θεός.

Ο συλλογικός Χριστός, που είναι η πέτρα και το όρος, ο Νυμφίος μαζί με τη νύφη Του, ο συλλογικός άνθρωπος του Θεού με την πνοή του Θεού, θα συντρίψει και θα θανατώσει τον Αντίχριστο και τα στρατεύματά του με την πνοή, τη ρομφαία, του στόματός Του.

Εν Χριστώ ο Θεός συγκροτήθηκε στον άνθρωπο και ο άνθρωπος συγκροτήθηκε στον Θεό. Τώρα ο Θεός και ο άνθρωπος αναμιγνύονται μαζί ώστε να είναι μία οντότητα, την οποία ονομάζουμε Θεάνθρωπο.

**Περιγράμματα των Μηνυμάτων
για το Διεθνές Συνέδριο στα Κινέζικα
13-15 Φεβρουαρίου 2026**

ΓΕΝΙΚΟ ΘΕΜΑ:

**Νώε, Δανιήλ και Ιώβ—Πρότυπα ανθρώπων που Έχουν μια Νικηφόρα Ζωή
στη Γραμμή της Ζωής για την Εκπλήρωση της Οικονομίας του Θεού**

1ο Μήνυμα

**Το να Ζούμε και να Εργαζόμαστε σύμφωνα με το Όραμα της Εποχής
για να Αλλάξουμε την Εποχή**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Ιεζ 14:14, 20, Γεν 6:8,
Μτ 24:37-39, Δν 2:34-35, Ιωβ 42:5-6

- I. Ο Νώε, ο Δανιήλ και ο Ιώβ είναι πρότυπα που αποκαλύπτουν πώς μπορούμε να ζούμε μια νικηφόρα ζωή στη γραμμή της ζωής για την εκπλήρωση της οικονομίας του Θεού. Αυτό σημαίνει να ζούμε και να εργαζόμαστε σύμφωνα με το όραμα της εποχής για να αλλάξουμε την εποχή—Ιεζ 14:14, 20, Γεν 2:9, Απ 2:7, 22:1-2, Μτ 24:37-39, 45-51, Δν 2:34-35, Πραξ 26:19, Β΄ Τιμ 4:8.**
- II. Οι ζωές του Νώε, του Δανιήλ και του Ιώβ αποκαλύπτουν τον Τριαδικό Θεό, που μεταδίδει τον εαυτό Του και ενεργεί μέσα στον εκλεκτό και λυτρωμένο λαό Του, για την εκπλήρωση της αιώνιας οικονομίας Του. Ολόκληρη η Αγία Γραφή γράφτηκε σύμφωνα με την κυρίαρχη αρχή του Τριαδικού Θεού που μεταδίδει τον Εαυτό Του μέσα μας, ώστε να Τον βιώνουμε, να Τον απολαμβάνουμε και να Τον εκφράζουμε για την εκπλήρωση της θείας οικονομίας Του—βλ. Α΄ Τιμ 1:3-4, Εφ 3:2, Α΄ Πε 4:10, Ψλ 36:8-9, Β΄ Κορ 13:13, Εφ 3:16-19:**
- A. Με τον Νώε βλέπουμε τον Θεό Πατέρα, στην πιστότητά Του, να τηρεί την αιώνια διαθήκη Του (όπως συμβολίζεται από το ουράνιο τόξο), που είναι η αιώνια οικονομία Του, για να μεταδίδει στον εκλεκτό λαό Του τον Χριστό που τα περιλαμβάνει όλα, ως δικαιοσύνη, αγιότητα και δόξα, ώστε να τους κάνει να φανερώνουν με σοφία όλα όσα είναι ο Χριστός—Γεν 3:24, 9:8-17, Ιεζ 1:26-28, 36:22-38, Μτ 26:28, Εβρ 8:8-12, Α΄ Κορ 1:9, 24-30, 2:9-10, Εφ 2:10, 5:25-27, Απ 4:3, 21:18-20.
- B. Με τον Δανιήλ βλέπουμε ότι ο Χριστός, ο Υιός, είναι η κεντρικότητα και η παγκοσμιότητα της κίνησης του Θεού. Βλέπουμε επίσης ότι ο στόχος της αιώνιας οικονομίας του Θεού είναι ο συλλογικός Χριστός, ο Χριστός με τους νικητές Του, που είναι η πέτρα που συντρίβει, για να γίνει το όργανο του Θεού που θα βάλλει τέλος σ' αυτή την εποχή. Επιπλέον, ο συλλογικός Χριστός θα γίνει το μεγάλο όρος που θα γεμίσει ολόκληρη τη γη, καθιστώντας όλη τη γη σε βασιλεία του Θεού—Δν 2:31-45, 7:13-14, 10:4-9, Ιλ 3:11, Απ 12:1-2, 5, 11, 19:7-21.
- Γ. Με τον Ιώβ βλέπουμε τον Θεό το Πνεύμα που οδηγεί όσους Τον αγαπούν, μέσα από τη διαδικασία της μεταμόρφωσης και με την ανακαίνιση του Αγίου Πνεύματος, δια της θέασης του Θεού, ώστε να κερδίσουν τον Θεό και να μεταμορφωθούν από τον Θεό. Έτσι, θα μπορέσουν να εκτελέσουν αυτό που είναι στην καρδιά του Θεού, με το να γίνουν όμοιοι με τον Θεό στη ζωή, τη φύση και την εμφάνιση, αλλά όχι στη Θεότητα, για τη συλλογική έκφραση του Θεού, που είναι η δόξα του Θεού—Ιωβ 10:13, 42:5-6, Εφ 3:9, Μτ 5:8, Β΄ Κορ 3:16-18, Τιτ 3:5, Α΄ Κορ 10:31, Εφ 3:20-21, Απ 21:10-11.
- III. Αλλά ο Νώε βρήκε χάρη στα μάτια του Γιαχβέ—Γεν 6:8:**
- A. Η ζωή και το έργο του Νώε αποκαλύπτουν πόσα μπορεί να κάνει η χάρη για τους πεσμένους ανθρώπους. Χάρη είναι ο θαυμαστός Χριστός που σηκώνει το φορτίο μας, που κάνει τα πάντα μέσα μας, εκ μέρους μας, για την απόλαυσή μας—Γεν 6:1-14, Μτ 24:37-39, Β΄ Κορ 12:7-9:

1. Η σάρκα είναι η παρουσία του διαβόλου, ενώ η χάρη είναι η παρουσία του Θεού. Προκειμένου να αντιμετωπίσουμε την παρουσία του Σατανά, χρειαζόμαστε την παρουσία του Θεού—Γεν 6:3, 8, Ρωμ 7:17-21, Εβρ 4:16, Α΄ Κορ 15:10.
 2. Το αποτέλεσμα της χάρης είναι η δικαιοσύνη. Με τη δύναμη της χάρης και τη ζωή της χάρης μπορούμε να είμαστε σωστοί με τον Θεό, με τους άλλους, αλλά και με τον εαυτό μας—Ρωμ 5:17, 21, Β΄ Πε 2:5.
- B. Ο Νώε περπάτησε με τον Θεό και οικοδόμησε την κιβωτό για την εκτέλεση της θείας οικονομίας—Γεν 6:8-22, Εβρ 11:7, Α΄ Πε 3:20-21, Μτ 16:18:
1. Το πρώτο οικοδόμημα του Θεού στις Γραφές είναι η κιβωτός του Νώε, που συμβολίζει τον Χριστό ως το οικοδόμημα του Θεού με τον άνθρωπο. Το οικοδόμημα του Θεού είναι ένας Θεάνθρωπος—Ιω 1:14, 2:19, Α΄ Κορ 3:9, 16-17, Απ 21:2, 22, Εφ 2:22, Ψλ 27:4.
 2. Η οικοδόμηση της κιβωτού συμβολίζει την οικοδόμηση του συλλογικού Χριστού, της εκκλησίας ως Σώματος του Χριστού, με το στοιχείο του πλούτου του Χριστού ως το οικοδομικό υλικό—Μτ 16:18, Α΄ Κορ 3:9-12α, Εφ 3:8-10, 4:12.
 3. Τα τρία καταστώματα της κιβωτού συμβολίζουν τον Τριαδικό Θεό, σύμφωνα με τον τρόπο που Τον βιώνουμε. Το Πνεύμα, που συμβολίζεται από το κατώγειο, μας φέρνει στον Υιό (Α΄ Πε 1:2, Ιω 16:8, 13-15), και ο Υιός μάς φέρνει στον Πατέρα, αναβαθμίζοντας την εμπειρία μας (Ιω 14:6, Εφ 2:18, Α΄ Ιω 1:5, 4:8).
 4. Στο ανώγειο της κιβωτού υπήρχε μόνο ένα παράθυρο προς τους ουρανούς, που συμβολίζει ότι στην εκκλησία, στο οικοδόμημα του Θεού, υπάρχει μόνο μία αποκάλυψη και ένα όραμα μέσω της μίας διακονίας της Καινής Διαθήκης—Γεν 6:16, Πραξ 26:19, Πρμ 29:18α, Α΄ Τιμ 1:3-4, Β΄ Κορ 3:6-9, 4:1.

IV. Ο Δανιήλ μάς δείχνει ότι πρέπει να εξαγοράζουμε τον χρόνο για να απολαμβάνουμε τον Χριστό, ως την υπέρτατη αξία του Θεού, ώστε να συγκροτηθούμε με Αυτόν και να γίνουμε άνθρωποι αξίας, και μάλιστα πολύτιμοι, για να είμαστε ο προσωπικός Του θησαυρός—Δν 9:23, 10:11, 19, Α΄ Πε 2:7, Εξ 19:4-6:

- A. Ο εξαίρετος Χριστός εμφανίστηκε στον Δανιήλ, ως άνθρωπος με υπέρτατη αξία, για την εκτίμηση, την παρηγοριά, την ενθάρρυνση, την προσδοκία και τη στήριξή του—Δν 10:4-9:
1. Ο Χριστός εμφανίστηκε ως Ιερέας στην ανθρώπινη φύση Του, όπως συμβολίζεται από το λινό ένδυμα, ο οποίος φροντίζει τον εκλεκτό λαό Του στην αιχμαλωσία του—Δν 10:5α, Εξ 28:31-35.
 2. Ο Χριστός εμφανίστηκε στη βασιλεία Του με τη θειότητά Του, όπως συμβολίζεται από το περίζωμα με χρυσάφι, για να κυβερνά όλους τους λαούς—Δν 10:5β.
 3. Για την εκτίμηση του λαού Του, ο Χριστός εμφανίστηκε με την πολύτιμη αξία Του και τη μεγαλοπρέπειά Του, όπως συμβολίζεται από το σώμα Του που έμοιαζε με βηρύλλιο. Η εβραϊκή λέξη, που μεταφράζεται ως βηρύλλιο, μπορεί να αναφέρεται σε έναν γαλαζοπράσινο ή κιτρινωπό πολύτιμο λίθο, που συμβολίζει ότι ο Χριστός στην ενσάρκωσή Του είναι θεός (κίτρινο), γεμάτος ζωή (πράσινο) και ουράνιος (γαλάζιο)—Δν 10:6α.
 4. Ο Χριστός εμφανίστηκε επίσης με λαμπρότητα για να φωτίζει τους ανθρώπους, όπως συμβολίζεται από το πρόσωπο με όψη αστραπής (Δν 10:6β), καθώς και με το διαπεραστικό Του βλέμμα που διερευνά και κρίνει, όπως συμβολίζεται από τα μάτια Του που ήταν σαν λαμπάδες φωτιάς (Δν 10:6γ).
 5. Ο Χριστός εμφανίστηκε στη λάμψη του έργου και της κίνησής Του, όπως συμβολίζεται από τα χέρια και τα πόδια που ήταν σαν όψη χαλκού αστραφτερού—Δν 10:6δ.
 6. Ο Χριστός εμφανίστηκε με την ισχυρή Του ομιλία για την κρίση των ανθρώπων, όπως συμβολίζεται από την φωνή των λόγων Του που ήταν σαν φωνή ενός πλήθους—Δν 10:6ε.

- B. Ο Δανιήλ έλαβε την αποκάλυψη ότι ολόκληρη η παγκόσμια κατάσταση βρίσκεται υπό την κυριαρχία των ουρανών, υπό τον Θεό των ουρανών, προκειμένου να δώσει στον Χριστό την υπεροχή, την πρώτη θέση σε όλα—Δν 2:34-35, 44-45, 7:9-10, 4:34-35, Κολ 1:15, 17-18, Απ 2:4-5.

V. «Τότε ο Κύριος απάντησε στον Ιώβ» (Ιωβ 38:1α). «Τότε ο Ιώβ απάντησε στον Κύριο» (42:1α). «Και ο Κύριος έστρεψε την αιχμαλωσία τού Ιώβ» (Ιωβ 10α):

- A. Η λογική των φίλων του Ιώβ ήταν σύμφωνα με τη γραμμή του δέντρου της γνώσης του καλού και του κακού, καθώς νόμιζαν ότι τα παθήματα του Ιώβ ήταν θέμα κρίσης του Θεού. Ωστόσο, τα παθήματα του Ιώβ ήταν μέρος της απογύμνωσης του Θεού, ώστε να μπορέσει να κερδίσει τον Ιώβ, και ο Ιώβ να μπορέσει να κερδίσει τον Θεό περισσότερο—Ιωβ 9:15, 11:12, 13:4, Φιλ 3:8, 12-13:
1. Η πρόθεση του Θεού με τον Ιώβ ήταν να κατεδαφίσει τον φυσικό του άνθρωπο, που ήταν άμεμπτος και ευθύς, ώστε να οικοδομήσει έναν ανακαινισμένο Ιώβ στη φύση και τις ιδιότητες του Θεού—Ιωβ 1:1, Τιτ 3:5.
 2. Η πρόθεση του Θεού ήταν να φέρει τον Ιώβ σε μια βαθύτερη αναζήτηση του Θεού, ώστε ο Ιώβ να συνειδητοποιήσει ότι, στην ανθρώπινη ζωή του, αυτό που του έλειπε ήταν ο ίδιος ο Θεός, ώστε να μπορέσει να επιδιώξει τον Θεό, να κερδίσει τον Θεό και να εκφράσει τον Θεό—Κολ 2:19.
 3. Η πρόθεση του Θεού ήταν ο Ιώβ να βρεθεί στη γραμμή του δέντρου της ζωής και να γίνει άνθρωπος του Θεού—Γεν 2:9, Α΄ Τιμ 6:11, Β΄ Τιμ 3:17, Εφ 3:14-21.
- B. Ο Ιώβ αποκαλύπτει ότι η Αγία Γραφή, που αποτελείται από εξήντα έξι βιβλία, έχει έναν μοναδικό σκοπό: ο Θεός, εν Χριστώ διά του Πνεύματος, μεταδίδει τον εαυτό Του σε εμάς, ώστε Εκείνος να γίνει η ζωή μας, η φύση μας και το παν για μας, προκειμένου να ζούμε τον Χριστό και να εκφράζουμε τον Χριστό. Αυτή πρέπει να είναι η αρχή που διέπει τη ζωή μας—Ιωβ 10:13, Εφ 3:9, Φιλ 3:8-9, Εφ 1:22-23, 2:15, Απ 21:2.
- Γ. Ο τρόπος να ζούμε και να εργαζόμαστε σύμφωνα με αυτή την αρχή είναι να είμαστε (εν πνεύματι) και να κάνουμε τα πάντα διά του Πνεύματος, μαζί με το Πνεύμα, μέσα στο Πνεύμα και μέσω του Πνεύματος, εξασκώντας το πνεύμα μας—Γαλ 5:25, Ρωμ 8:4, Φιλ 3:3, Απ 2:7, 22:17α.

2ο Μήνυμα

Η Γραμμή της Ζωής με τον Νώε— η Ζωή και το Έργο που Αλλάζουν την Εποχή

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Γεν 6:5-14, Εβρ 11:7

I. Ο Νώε πίστεψε στον Θεό, περπάτησε με τον Θεό, ευαρέστησε τον Θεό και απόλαυσε όλα όσα είναι ο Θεός:

- A. Ο Σατανάς είχε διαφθείρει τον άνθρωπο στο έπακρο, και ο Θεός είχε αποφασίσει να καταστρέψει τον άνθρωπο που είχε δημιουργήσει για τον σκοπό Του.
- B. Έτσι, φαινόταν ότι ο Θεός είχε ηττηθεί. Όμως ο Νώε δείχνει, τον κυρίαρχο παράγοντα που παρείχε στον Θεό, έναν τρόπο να συνεχίσει να εκτελεί τον αρχικό Του σκοπό με τον άνθρωπο.
- Γ. Μέσω της ζωής και του έργου του Νώε, ο Θεός απέκτησε τη νίκη επί του εχθρού Του και άλλαξε την εποχή.

II. Η ζωή του Νώε ήταν μια ζωή που άλλαξε την εποχή—βλ. Φιλ 1:19-21α:

- A. Η ζωή που αλλάζει την εποχή είναι μια ζωή που κληρονομεί τους θεοσεβείς τρόπους των προγόνων:
 - 1. Ο Νώε κληρονόμησε τον τρόπο σωτηρίας του Αδάμ, λαμβάνοντας την υπόσχεση του Χριστού ως το σπέρμα της γυναίκας και την κάλυψη του Χριστού ως τη δικαιοσύνη που ικανοποιεί τον Θεό—Γεν 3:15, 20-21, βλ. Ησ. 12:2.
 - 2. Ο Νώε κληρονόμησε τον τρόπο προσφοράς του Άβελ, που είναι η προσφορά του Χριστού στον Θεό, όχι μόνο ως θυσία για τις αμαρτίες μας αλλά και ως δώρο για να ευαρεστεί τον Θεό—Γεν 4:4.
 - 3. Ο Νώε κληρονόμησε τον τρόπο του Ενώθ να επικαλείται το όνομα του Γιαχβέ για να απολαμβάνει όλα όσα είναι Εκείνος—Γεν 4:26, Ιερ 33:3, Ρωμ 10:12, Β' Τιμ 2:22.
 - 4. Ο Νώε κληρονόμησε τον τρόπο του Ενώχ να περπατάει με τον Θεό, που σημαίνει να λαμβάνουμε τον Θεό ως το κέντρο και τα πάντα για μας, ζώντας και κάνοντας τα πάντα σύμφωνα με τον Θεό και μαζί με τον Θεό—Γεν 5:22-24, Εβρ 11:5-6, Β' Κορ 5:4, 9, 14-16, 6:1.
- B. Ο Θεός έδειξε στον Νώε την αληθινή κατάσταση της διεφθαρμένης εποχής στην οποία ζούσε—Γεν 6:3, 5, 11, 13, Μτ 24:37-39, Β' Τιμ 3:1-5.
- Γ. «Ο Νώε, όμως, βρήκε χάρη μπροστά στον Κύριο»—Γεν 6:8:
 - 1. Όταν ο Σατανάς έχει κάνει ό,τι μπορεί για να βλάψει την κατάσταση, πάντοτε υπήρχαν κάποιοι που βρήκαν χάρη στα μάτια του Θεού ώστε να γίνουν εκείνοι που άλλαξαν την εποχή—βλ. Δν 1:8, 9:23, 10:11, 19.
 - 2. Ο κύριος σκοπός της καταγραφής στη Γένεση δεν είναι να δείξει την πτώση, αλλά να δείξει πόσα μπορεί να κάνει η χάρη του Θεού για πεσμένους ανθρώπους:
 - α. Η χάρη είναι ο ίδιος ο Θεός, η παρουσία του Θεού, την οποία απολαμβάνουμε ώστε να γίνει τα πάντα για εμάς και να κάνει τα πάντα μέσα μας, μέσω ημών και για εμάς—Ιω 1:14, 16-17, Απ 22:21.
 - β. Η απόλαυση του Κυρίου ως χάρη είναι με εκείνους που Τον αγαπούν—Εφ 6:24, Ιω 21:15-17.
 - γ. Η χάρη του Κυρίου Ιησού Χριστού ως η πλούσια παροχή του Τριαδικού Θεού απολαμβάνεται από εμάς μέσω της εξάσκησης του ανθρώπινου πνεύματός μας—Εβρ 10:29β, Γαλ 6:18, Φιλ 4:23, Φλμ 25, Β' Τιμ 4:22.
 - δ. Ο λόγος του Θεού είναι λόγος χάρης—Πραξ 20:32, Κολ 3:16, βλ. Ιερ 15:16.
 - ε. Βιώνουμε τον επεξεργασμένο Τριαδικό Θεό ως τη χάρη της ζωής όταν συναθροίζομαστε με τους αγίους πάνω στη βάση της ενότητας—Ψλ 133:3, Α' Πε 3:7, Πραξ 4:33, 11:23.

- στ. Μπορούμε να βιώνουμε τον Κύριο ως την αυξανόμενη και υπερεπαρκή χάρη μας εν μέσω παθημάτων και δοκιμασιών—Β΄ Κορ 12:9.
- ζ. Χρειάζεται να εργαζόμαστε για τον Κύριο με τη δύναμη της χάρης Του—Α΄ Κορ 15:10, 58, 3:12.
- η. Χρειάζεται να είμαστε καλοί οικονόμοι της ποικίλης χάρης του Θεού—Α΄ Πε 4:10, Εφ 3:2, Β΄ Κορ 1:15, Εφ 4:29.
- θ. Με τη δύναμη της χάρης, την ισχύ της χάρης και τη ζωή της χάρης, μπορούμε να είμαστε σωστοί με τον Θεό και μεταξύ μας. Η χάρη παράγει δικαιοσύνη—Εβρ 11:7, Ρωμ 5:17, 21.

III. Το έργο του Νώε ήταν ένα έργο που άλλαξε την εποχή—Α΄ Κορ 3:9, Β΄ Κορ 6:1, Μτ 16:18, Α΄ Κορ 3:12:

- A. Ο Θεός έδωσε στον Νώε μια αποκάλυψη που τα περιλαμβάνει όλα, μια περαιτέρω αποκάλυψη, την αποκάλυψη να οικοδομήσει την κιβωτό, που ήταν ο τρόπος με τον οποίο ο Θεός θα τερματίσει τη διεφθαρμένη γενιά και θα φέρει μια νέα εποχή:
 - 1. Η κιβωτός είναι τύπος του Χριστού (Α΄ Πε 3:20-21)—όχι μόνο του ατομικού Χριστού αλλά και του συλλογικού Χριστού, της εκκλησίας, που είναι το Σώμα του Χριστού και ο νέος άνθρωπος που ολοκληρώνεται στη Νέα Ιερουσαλήμ (Μτ 16:18, Α΄ Κορ 12:12, Εφ 2:15-16, Κολ 3:10-11, Απ 21:2).
 - 2. Η οικοδόμηση της κιβωτού συμβολίζει την οικοδόμηση του συλλογικού Χριστού, με τα πλούτη του Χριστού ως τα οικοδομικά υλικά, που είναι όλοι εκείνοι που συνεργάζονται με τον Θεό—Α΄ Κορ 3:9-12α, Εφ 4:12, 2:22.
 - 3. Αυτή η οικοδόμηση είναι η ενέργεια του Χριστού μέσα στους ανθρώπους για να οικοδομηθούν μαζί Του, ώστε να γίνουν η φανέρωση του Θεού στη σάρκα—Α΄ Τιμ 3:15-16:
 - α. Το κρίσιμο ζήτημα στο έργο μας είναι να διακονούμε τον οικοδομημένο και οικοδομούντα Θεό στους άλλους, ώστε ο Τριαδικός Θεός να οικοδομήσει τον Εαυτό Του στο είναι τους—Μτ 16:18, Εφ 2:21-22, 3:17α, Α΄ Κορ 14:4β.
 - β. Χρειάζεται να εξασκούμε ένα πράγμα—να διακονούμε τον επεξεργασμένο και ολοκληρωμένο Τριαδικό Θεό στους άλλους, ώστε να οικοδομήσει τον Εαυτό Του στον εσωτερικό τους άνθρωπο. Χρειάζεται να προσευχόμαστε ώστε ο Κύριος να μας διδάξει να εργαζόμαστε με αυτόν τον τρόπο—Β΄ Κορ 13:13, Α΄ Κορ 3:9α, 10, 12, Ρωμ 11:36.
- B. Με το να οικοδομούμε την εκκλησία και να εισερχόμαστε στην εκκλησιαστική ζωή, θα σωθούμε από την κρίση του Θεού πάνω στη σημερινή πονηρή γενιά μέσω της μεγάλης θλίψης και θα διαχωριστούμε από εκείνη τη γενιά για να εισαχθούμε σε μια νέα εποχή, την εποχή της χιλιετίας—Εβρ 11:7, Μτ 24:37-39, Λκ 17:26-27.

Η Νίκη των Νικητών όπως Φαίνεται με τον Δανιήλ και τους Συντρόφους Του

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Δν 1—6

I. Η αρχή της ανάκτησης του Κυρίου φαίνεται με τον «Δανιήλ και τους συντρόφους του» (τον Ανανία, τον Μισαήλ, και τον Αζαρία), ως νικητές που ήταν απόλυτα ένα με τον Θεό στη νίκη τους πάνω στα τεχνάσματα του Σατανά—Δν 2:13, 17, βλ. Απ 17:14, Μτ 22:14:

- A. Στη διαβολική του προσπάθεια να πειράξει τον Δανιήλ και τους συντρόφους του, ο Ναβουχοδονόσορας άλλαξε τα ονόματά τους, τα οποία έδειχναν ότι ανήκαν στον Θεό, σε ονόματα που τους έκαναν ένα με τα είδωλα—Δν 1:6-7.
- B. Το όνομα Δανιήλ, που σημαίνει «ο Θεός είναι ο Κριτής μου», άλλαξε σε Βαλτασάσαρ, που σημαίνει «ο άρχοντας του Βηλ» ή «ο αγαπημένος του Βηλ»—Ησ 46:1.
- Γ. Το όνομα Ανανίας, που σημαίνει «ο Γιαχβέ χάρισε ευμένεια» ή «ευνοημένος από τον Γιαχβέ», άλλαξε σε Σεδράχ, που σημαίνει «φωτισμένος από τον θεό του ήλιου».
- Δ. Το όνομα Μισαήλ, που σημαίνει «ποιος είναι όπως ο Θεός;», άλλαξε σε Μισάχ, που σημαίνει «Ποιος μπορεί να είναι όπως η θεά Σαχ;».
- E. Το όνομα Αζαρίας, που σημαίνει «Ο Γιαχβέ βοήθησε», άλλαξε σε Αβδενεγώ, που σημαίνει «ο πιστός υπηρέτης του θεού της φωτιάς Νεγώ».

II. Ο Δανιήλ και οι σύντροφοί του ήταν νικητές πάνω στη δαιμονική διατροφή—Δν 1:

- A. Η διαβολική πειρασμική προσπάθεια του Ναβουχοδονόσορα ήταν πρώτα να αποπλανήσει τους τέσσερις λαμπρούς νεαρούς απογόνους του νικημένου εκλεκτού λαού του Θεού, τον Δανιήλ και τους τρεις συντρόφους του, ώστε να μολυνθούν συμμετέχοντας στην ακάθαρτη τροφή του, τροφή προσφερόμενη σε είδωλα.
- B. Το να έτρωγαν αυτή την τροφή ο Δανιήλ και οι σύντροφοί του θα σήμαινε να δεχθούν τη μόλυνση, να δεχθούν τα είδωλα, και έτσι να γίνουν ένα με τον Σατανά—βλ. Α΄ Κορ 10:19-21.
- Γ. Όταν ο Δανιήλ και οι σύντροφοί του αρνήθηκαν να φάνε την ακάθαρτη τροφή του Ναβουχοδονόσορα και διάλεξαν αντ' αυτού να τρώνε λαχανικά (Δν 1:8-16), κατά αρχήν απέρριψαν το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού (βλ. Γεν 3:1-6) και πήραν το δέντρο της ζωής, πράγμα που τους έκανε ένα με τον Θεό (βλ. Γεν 2:9, 16-17).
- Δ. Η ανάκτηση του Κυρίου είναι η ανάκτηση του να τρώμε τον Ιησού για την οικοδόμηση της εκκλησίας—Γεν 2:9, 16-17, Απ 2:7, 17, 3:20.
- E. Μπορούμε να τρώμε τον Ιησού τρώγοντας τα λόγια Του και προσέχοντας να ερχόμαστε σε επαφή και να είμαστε με εκείνους που επικαλούνται Αυτόν από καθαρή καρδιά—Ιερ 15:16, Β΄ Τιμ 2:22, Α΄ Κορ 15:33, Πρμ 13:20.

III. Ο Δανιήλ και οι σύντροφοί του ήταν νικητές πάνω στη διαβολική τύφλωση που εμποδίζει τους ανθρώπους να δουν τη μεγάλη ανθρώπινη εικόνα και τη συντριπτική πέτρα, ως τη θεϊκή ιστορία μέσα στην ανθρώπινη ιστορία—Δν 2:

- A. Ο συλλογικός Χριστός ως η πέτρα και το όρος, ο Νυμφίος με τη νύφη Του, ο συλλογικός άνθρωπος του Θεού με την πνοή του Θεού, θα συντρίψει και θα θανατώσει τον Αντίχριστο και τα στρατεύματά του με την πνοή, τη ρομφαία, του στόματός Του—Δν 2:34-35, 44-45, Β΄ Θεσ 2:8, Απ 19:11-21, Γεν 11:4-9, βλ. Ησ 33:22.
- B. Ο Χριστός, ως η ζωντανή και πολύτιμη πέτρα, η θεμέλια πέτρα, η ακρογωνιαία πέτρα και η κορυφαία πέτρα της οικοδομής του Θεού, μας εμποτίζει με τον Εαυτό Του ως την πολύτιμη ουσία για να μας μεταμορφώσει σε ζωντανές και πολύτιμες πέτρες για την οικοδομή Του—Α΄ Πε 2:4-8, Ησ 28:16, Ζαχ 3:9, 4:7, 9-10.

IV. Ο Δανιήλ και οι σύντροφοί του ήταν νικητές πάνω στην αποπλάνηση της ειδωλολατρίας—Δν 3, βλ. Μτ 4:9-10:

- A. Οτιδήποτε δεν είναι ο αληθινός Θεός στο αναγεννημένο μας πνεύμα είναι ένα είδωλο που αντικαθιστά τον Θεό. Οτιδήποτε δεν είναι μέσα στο πνεύμα ή εκ του πνεύματος είναι είδωλο—Α΄ Ιω 5:21.
- B. Ο εχθρός του Σώματος είναι ο εαυτός που αντικαθιστά τον Θεό με το δικό του συμφέρον, την αυτοεξύψωση, τη δική του δόξα, το εαυτού κάλλος και τη δική του δύναμη. Μέσα στο σώμα και για το Σώμα αρνούμαστε τον εαυτό και δεν κηρύττουμε τον εαυτό μας, αλλά τον Χριστό Ιησού ως Κύριο—Μτ 16:24, Β΄ Κορ 4:5.
- Γ. Οι σύντροφοι του Δανιήλ είχαν αληθινό πνεύμα μαρτυρίου. Στάθηκαν για τον Κύριο ως τον μοναδικό Θεό και ενάντια στη λατρεία των ειδώλων με κόστος τη ζωή τους, ρίχτηκαν με διαταγή του Ναβουχοδονόσορα σε κάμινο πυρός που καιγόταν—Δν 3:19-23.
- Δ. Όταν ο Ναβουχοδονόσορας κοίταζε μέσα στην κάμινο, είδε τέσσερις άνδρες να περπατούν μέσα στη φωτιά (Δν 3:24-25). Ο τέταρτος ήταν ο εξαιρετικός Χριστός ως ο Υιός του Ανθρώπου, ο οποίος είχε έρθει να είναι μαζί με τους τρεις πάσχοντες, διωκόμενους νικητές Του και να κάνει τη φωτιά έναν ευχάριστο τόπο για να περπατούν.
- Ε. Οι τρεις νικητές δεν χρειάστηκε να ζητήσουν από τον Θεό να τους ελευθερώσει από την κάμινο (βλ. Δν 3:17). Ο Χριστός ως ο Υιός του Ανθρώπου—Αυτός που είναι ικανός και κατάλληλος να συμπάσχει με τον λαό του Θεού σε όλα (Εβρ 4:15-16)—ήρθε να είναι ο Σύντροφός τους και να τους φροντίσει στα παθήματά τους, κάνοντας με την παρουσία Του τον τόπο της δοκιμασίας τους μια ευχάριστη κατάσταση.

V. Ο Δανιήλ και οι σύντροφοί του ήταν νικητές πάνω στο κάλυμμα που εμποδίζει τους ανθρώπους να δουν την κυριαρχία των ουρανών από τον Θεό των ουρανών—Δν 4:

- A. Ως εκείνοι που έχουν εκλεγεί από τον Θεό για να είναι ο λαός Του με σκοπό την υπεροχή του Χριστού, βρισκόμαστε κάτω από την ουράνια κυριαρχία του Θεού ώστε ο Χριστός να αναδειχθεί υπερέχων—Δν 4:18, 23-26, 30-32, Ρωμ 8:28-29, Κολ 1:18β, Β΄ Κορ 10:13, 18, Ιερ 9:23-24.
- B. «Μπορεί να ταπεινώσει αυτούς που περπατούν μέσα στην υπερηφάνεια»—Δν 4:37β.

VI. Ο Δανιήλ και οι σύντροφοί του ήταν νικητές πάνω στην άγνοια σχετικά με το αποτέλεσμα της ακολασίας ενώπιον του Θεού και της προσβολής στην αγιότητά Του—Δν 5:

- A. Το ότι ο Βαλτάσαρ πήρε τα σκεύη που προορίζονταν για τη λατρεία του Θεού στον άγιο ναό Του στην Ιερουσαλήμ και τα χρησιμοποίησε για τη λατρεία των ειδώλων ήταν προσβολή στην αγιότητα του Θεού (Δν 5:4). Θα έπρεπε να είχε μάθει το μάθημα από την εμπειρία του Ναβουχοδονόσορα (4:18-37). Όμως δεν έμαθε το μάθημα και υπέστη τις συνέπειες (Δν 5:18, 20, 24-31).
- B. «Επειδή, πνεύμα έξοχο, και γνώση, και σύνεση, ερμηνεία ονείρων, και εξήγηση αινιγμάτων, και λύση αποριών (κυριολεκτικά, κόμπων), βρέθηκαν σ' αυτόν, τον Δανιήλ»—Δν 5:12α.
- Γ. «Και εσύ...ο Βαλτάσαρ, δεν ταπεινώσες την καρδιά σου, ενώ τα γνώριζες όλα αυτά· αλλά, υψώθηκες ενάντια στον Κύριο του ουρανού· και τα σκεύη τού οίκου του έφεραν μπροστά σου, και πίνατε κρασί απ' αυτά, και εσύ και οι μεγιστάνες σου, οι γυναίκες σου, και οι παλλακές σου· και δοξολόγησες τους θεούς τούς ασημένιους, και τους χρυσούς, τους χάλκινους, και τους σιδερένιους, τους ξύλινους και τους πέτρινους, που δεν βλέπουν ούτε ακούν ούτε καταλαβαίνουν· και τον Θεό, στου οποίου το χέρι είναι η πνοή σου, και στην εξουσία του όλοι οι δρόμοι σου, δεν δόξασες»—Δν 5:22-23, βλ. εδ. 20.

VII. Ο Δανιήλ και οι σύντροφοί του ήταν νικητές πάνω στην πανουργία που απαγόρευε την πιστότητα στη λατρεία των νικητών προς τον Θεό—Δν 6:

- A. Το κέντρο του Δανιήλ 6 είναι η προσευχή του ανθρώπου για την εκτέλεση της οικονομίας του Θεού. Ο Δανιήλ εξαρτιόταν από την προσευχή για να κάνει ό,τι ο άνθρωπος δεν μπορούσε να κάνει και για να κατανοήσει ό,τι ο άνθρωπος δεν μπορούσε να κατανοήσει. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να έρθει η οικονομία του Θεού σε πληρότητα και σε εκπλήρωση παρά μόνο μέσω της προσευχής. Αυτό είναι το εσωτερικό μυστικό αυτού του κεφαλαίου.
- B. Ο Δανιήλ προσευχόταν τρεις φορές την ημέρα με τα παράθυρά του ανοιχτά προς την Ιερουσαλήμ. Μέσω της γεμάτης χάρη προσευχής του ο Θεός έφερε τον Ισραήλ πίσω στη γη των πατέρων τους (Δν 6:10, βλ. Α΄ Βασ 19:12, 18). Ο Θεός θα ακούσει την προσευχή μας όταν η προσευχή μας είναι προς τον Χριστό (που συμβολίζεται από την Άγια Γη), προς τη βασιλεία του Θεού (που συμβολίζεται από την άγια πόλη) και προς τον οίκο του Θεού (που συμβολίζεται από τον άγιο ναό) ως τον στόχο στην αιώνια οικονομία του Θεού—Δν 8:48-49.

Ο Ιώβ και τα Δύο Δέντρα

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Γεν 2:9, 17, Απ 22:1-2, 14, Ιωβ 1:1, 2:3, 42:1-6

I. Στη θεία αποκάλυψη υπάρχουν δύο δέντρα, δύο πηγές, δύο οδοί, δύο αρχές και δύο ολοκληρώσεις:

A. Δύο δέντρα:

1. Το δέντρο της ζωής υποδηλώνει τον Τριαδικό Θεό ως ζωή για τον άνθρωπο στη σχέση του ανθρώπου με Αυτόν—Γεν 2:9, Ψλ 36:9α.
2. Το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού υποδηλώνει τον Σατανά, τον διάβολο, τον πονηρό, ως θάνατο για τον άνθρωπο, στην πτώση του ανθρώπου ενώπιον του Θεού—Γεν 2:17.

B. Δύο πηγές:

1. Το δέντρο της ζωής είναι η πηγή των ανθρώπων που αναζητούν τον Θεό ως ζωή για την προμήθεια και την απόλαυσή τους—Ιω 1:4, 15:1.
2. Το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού είναι η πηγή των ανθρώπων που ακολουθούν τον Σατανά ως το δηλητήριο που τους φέρνει θάνατο και αιώνια απώλεια—Ιω 8:44.
3. Το αποτέλεσμα αυτών των δύο πηγών είναι οι δύο βασιλείες—η βασιλεία του Θεού και η βασιλεία του Σατανά—Μτ 21:43, 12:26, Κολ 1:13.

Γ. Δύο οδοί:

1. Η πρώτη οδός είναι η οδός της ζωής, η στενή οδός, ώστε να αναζητούν οι άνθρωποι τον Θεό, να κερδίζουν τον Θεό και να απολαμβάνουν τον Θεό στην αιώνια ζωή Του ως προμήθεια—Μτ 7:14, Πραξ 9:2, 16:17, 18:25-26, Β' Πε 2:15, 21.
2. Η δεύτερη οδός είναι η οδός του θανάτου και του καλού και του κακού, η πλατιά οδός, ώστε να ακολουθήσουν οι άνθρωποι τον Σατανά και να γίνουν παιδιά του—Μτ 7:13, Α' Ιω 3:10α.

Δ. Δύο αρχές:

1. Η πρώτη αρχή είναι η αρχή της ζωής—η αρχή της εξάρτησης από τον Θεό—Ιω 15:5, Γεν 4:4.
2. Η δεύτερη αρχή είναι η αρχή του θανάτου και του καλού και του κακού—η αρχή της ανεξαρτησίας από τον Θεό—Ιερ 17:5-6, Γεν 4:3.

E. Οι δύο ολοκληρώσεις είναι το τελικό αποτέλεσμα των δύο οδών που ακολουθούν οι άνθρωποι στη σχέση τους με τον Θεό:

1. Η ολοκλήρωση της οδού της ζωής του Θεού είναι η πόλη του ύδατος της ζωής, η Νέα Ιερουσαλήμ—Απ 21:2, 10-11, 22:1-2.
2. Η ολοκλήρωση της οδού του θανάτου και του καλού και του κακού είναι η λίμνη του πυρός—Απ 19:20, 20:10, 14-15, 21:8.

II. Η πρόθεση του Θεού ήταν να μην βρίσκεται ο Ιώβ στη γραμμή του δέντρου της γνώσης του καλού και του κακού, αλλά στη γραμμή του δέντρου της ζωής:

A. Η λογική του Ιώβ και των φίλων του ήταν σύμφωνα με τη γραμμή του δέντρου της γνώσης του καλού και του κακού—Ιωβ 2:11—32:1.

B. Ο Ιώβ, όπως και οι φίλοι του, είχε σταματήσει στη γνώση του σωστού και του λάθους, μη γνωρίζοντας την οικονομία του Θεού—Ιωβ 4:7-8.

Γ. Ο Ιώβ και οι φίλοι του βρίσκονταν στη σφαίρα του δέντρου της γνώσης του καλού και του κακού. Ο Θεός προσπαθούσε να τους διασώσει από αυτή τη σφαίρα και να τους φέρει στη σφαίρα του δέντρου της ζωής—Ιωβ 1:1, 2:3, 19:10.

Δ. Ο Θεός αντιμετώπισε τον Ιώβ με σκοπό να τον μεταφέρει από την οδό του καλού και του κακού στην οδό της ζωής, ώστε να μπορέσει να κερδίσει τον Θεό στον μέγιστο βαθμό—Ιωβ 42:1-6.

III. Χρειαζόμαστε το όραμα του δέντρου της ζωής—το όραμα του Θεού εν Χριστώ ως τροφή μας—Γεν 2:9, Απ 22:1-2, 14:

- A. Το δέντρο της ζωής υποδηλώνει τον Τριαδικό Θεό εν Χριστώ, που παρέχει τον Εαυτό Του στον εκλεκτό λαό Του, ως ζωή, με τη μορφή τροφής—Γεν 2:9.
- B. Το δέντρο της ζωής είναι το κέντρο του σύμπαντος:
 - 1. Σύμφωνα με τον σκοπό του Θεού, η γη είναι το κέντρο του σύμπαντος, ο κήπος της Εδέμ είναι το κέντρο της γης και το δέντρο της ζωής είναι το κέντρο του κήπου της Εδέμ. Επομένως, το σύμπαν έχει ως κέντρο το δέντρο της ζωής.
 - 2. Τίποτε δεν είναι πιο κεντρικό και πιο κρίσιμο, τόσο για τον Θεό όσο και για τον άνθρωπο, από το δέντρο της ζωής—Γεν 3:22, Απ 22:14.
- Γ. Η Καινή Διαθήκη αποκαλύπτει ότι ο Χριστός είναι η εκπλήρωση του τύπου του δέντρου της ζωής—Ιω 1:4, 15:5.
- Δ. Όλες οι πτυχές του Χριστού που τα περιλαμβάνει όλα, όπως αποκαλύπτεται στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, είναι το αποτέλεσμα του δέντρου της ζωής—Ιω 6:48, 8:12, 10:11, 11:25, 14:6.
- Ε. Η απόλαυση του δέντρου της ζωής θα είναι η αιώνια μερίδα όλων των λυτρωμένων του Θεού—Απ 22:1-2, 14:
 - 1. Το δέντρο της ζωής εκπληρώνει για την αιωνιότητα την αρχική πρόθεση του Θεού για τον άνθρωπο—Γεν 1:26, 2:9.
 - 2. Οι καρποί του δέντρου της ζωής θα αποτελέσουν την τροφή των λυτρωμένων του Θεού στην αιωνιότητα. Αυτοί οι καρποί θα είναι συνεχώς φρέσκοι, καθώς θα παράγονται κάθε μήνα—Απ 22:2.

IV. Κατά την αναγέννησή μας, ο Χριστός φύτεψε τον Εαυτό Του μέσα μας ως το δέντρο της ζωής—Ιω 1:12-13, 3:3, 5-6, 15, 11:25, 15:1, 5:

- A. Στην πρακτική μας ζωή μπορεί να μη βρισκόμαστε στη γραμμή του δέντρου της ζωής αλλά στη γραμμή του δέντρου της γνώσης του καλού και του κακού—Πρμ 16:25, 21:2.
- B. Ο Ιώβ επιδίωκε κάτι στο πεδίο της ηθικής, αλλά εμείς, οι πιστοί εν Χριστώ, θα πρέπει να επιδιώκουμε κάτι στη σφαίρα του Θεού—Α΄ Κορ 15:28, Εφ 3:16-21.
- Γ. Στην καθημερινή μας ζωή δεν θα πρέπει να βρισκόμαστε στη σφαίρα του δέντρου της γνώσης του καλού και του κακού, αλλά στη σφαίρα του ζωοποιού Πνεύματος—Α΄ Κορ 15:45β, Ρωμ 8:2.
- Δ. Η πρόθεση του Θεού είναι να μας γκρεμίσει και να μας ανοικοδομήσει με τον Εαυτό Του, ως ζωή και φύση, ώστε να γίνουμε άνθρωποι που θα είναι απολύτως ένα με τον Θεό—Β΄ Κορ 1:9, 4:14.

Η Πρόθεση του Θεού με τον Ιώβ—ο Καλός Άνθρωπος να Γίνει Θεάνθρωπος

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Ιωβ 1:1, 8, 2:3, 9, 27:5, 31:6, 42:5-6

I. Η Αγία Γραφή, που αποτελείται από εξήντα έξι βιβλία, έχει έναν μοναδικό σκοπό: ο Θεός, εν Χριστώ ως το Πνεύμα, μεταδίδει τον εαυτό Του σε εμάς, ώστε Εκείνος να γίνει η ζωή μας, η φύση μας και τα πάντα για μας, προκειμένου να ζούμε τον Χριστό και να εκφράζουμε τον Χριστό —Εφ 3:16-17α, Φιλ 1:21α:

A. Αυτή πρέπει να είναι η αρχή που διέπει τη ζωή μας—Ιω 6:57.

B. Με έναν πρακτικό τρόπο, αυτό είναι το δέντρο της ζωής για την απόλαυσή μας σήμερα—Απ 22:14.

II. Ο Ιώβ ήταν ένας καλός άνθρωπος, που εξέφραζε τον εαυτό του στην εντέλεια, με την ευθύτητα και την ακεραιότητά του—Ιωβ 27:5, 31:6, 32:1:

A. Το να είναι κάποιος τέλειος σχετίζεται με τον εσωτερικό άνθρωπο, ενώ το να είναι ευθύς σχετίζεται με τον εξωτερικό άνθρωπο—Ιωβ 1:1.

B. Ο Ιώβ ήταν άνθρωπος ακεραιότητας. Η ακεραιότητα αποτελεί το σύνολο της τελειότητας και της ευθύτητας—Ιωβ 2:3, 9, 27:5, 31:6:

1. Όσον αφορά τον Ιώβ, η ακεραιότητα ήταν η πλήρης έκφρασή του.

2. Κατά τον χαρακτήρα του, ο Ιώβ ήταν τέλειος και ευθύς, και κατά την ηθική του, είχε ένα υψηλό επίπεδο ακεραιότητας.

Γ. Ο Ιώβ φοβόταν τον Θεό, απ' τη θετική πλευρά, και απέφευγε το πονηρό, απ' την αρνητική πλευρά—Ιωβ 1:1:

1. Ο Θεός δεν δημιούργησε τον άνθρωπο απλώς για να Τον φοβάται και να μη διαπράττει το κακό. Αντιθέτως, ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή Του, ώστε ο άνθρωπος να εκφράζει τον Θεό—Γεν 1:26.

2. Το να εκφράζει κανείς τον Θεό είναι ανώτερο από το να φοβάται τον Θεό και να απομακρύνεται από το πονηρό.

3. Ό,τι είχε επιτυγχάνει ο Ιώβ με τη δική του τελειότητα, την ευθύτητα και την ακεραιότητα, ήταν εντελώς μάταιο. Δεν μπορούσε να εκπληρώσει τον σκοπό του Θεού, ούτε να ικανοποιήσει την επιθυμία Του. Έτσι, ο Θεός μεριμνούσε με αγάπη για τον Ιώβ—Ιωβ 1:6-8, 2:1-3.

Δ. Μόνο ο Θεός γνώριζε ότι ο Ιώβ είχε κάποια έλλειψη—δεν είχε τον Θεό μέσα του. Επομένως, ο Θεός ήθελε ο Ιώβ να Τον αποκτήσει προκειμένου να Τον εκφράζει για την εκπλήρωση του σκοπού Του—Ιωβ 42:5-6.

III. Η πρόθεση του Θεού ήταν ο Ιώβ να γίνει Θεάνθρωπος, εκφράζοντας τον Θεό στις ιδιότητές Του—Ιωβ 22:24-25, 38:1-3:

A. Ο Θεός οδήγησε τον Ιώβ σε μια άλλη σφαίρα, τη σφαίρα του Θεού, ώστε ο Ιώβ να αποκτήσει τον Θεό, αντί για τα επιτεύγματά του με τη δική του τελειότητα, δικαιοσύνη και ακεραιότητα—Ιωβ 42:5-6.

B. Η πρόθεση του Θεού με τον Ιώβ ήταν να τον φθείρει και να τον απογυμνώσει από τα επιτεύγματα και τα κατορθώματά του, που είχε επιτυγχάνει στο ύψιστο επίπεδο ηθικής τελειότητας και ευθύτητας—Ιωβ 31:6.

Γ. Η πρόθεση του Θεού με τον Ιώβ ήταν να κατεδαφίσει τον φυσικό του άνθρωπο, που ήταν άμεμπτος και ευθύς, ώστε να οικοδομήσει έναν ανακαινισμένο Ιώβ στη φύση και τις ιδιότητες του Θεού—Ιωβ 1:6-8· 2:3-6.

Δ. Η πρόθεση του Θεού ήταν ο Ιώβ να γίνει άνθρωπος Θεού, γεμάτος με τον Χριστό, που είναι η ενσωμάτωση του Θεού, ώστε να γίνει το πλήρωμα του Θεού για την έκφρασή Του εν Χριστώ—Α' Τιμ 6:11, Β' Τιμ 3:17.

E. Ο Θεός απογύμνωσε και έφθειρε τον Ιώβ για να τον κατεδαφίσει. Έτσι, ο Θεός είχε τη βάση και την οδό να ανοικοδομήσει τον Ιώβ με τον Εαυτό Του, ώστε να μπορέσει να

γίνει Θεάνθρωπος, όμοιος με τον Θεό στη ζωή και τη φύση Του, αλλά όχι στη Θεότητα, προκειμένου να εκφράζει τον Θεό—Εφ 3:16-21.

IV. Εν Χριστώ ο Θεός συγκροτήθηκε στον άνθρωπο και ο άνθρωπος συγκροτήθηκε στον Θεό. Τώρα ο Θεός και ο άνθρωπος αναμιγνύονται μαζί ώστε να είναι μία οντότητα, την οποία ονομάζουμε Θεάνθρωπο—Μτ 1:21, 23, Λκ 1:35, Τιτ 2:13, Α΄ Τιμ 2:5:

- A. Οι πολλοί Θεάνθρωποι, οι γιοι του Θεού, αποτελούν την αύξηση, την αναπαραγωγή, την αντιγραφή και τη συνέχεια του Χριστού, του πρώτου Θεανθρώπου—Ιω 12:24, Εβρ 2:10, Ρωμ 8:29.
- B. Θεάνθρωπος είναι εκείνος που μετέχει στη ζωή και τη φύση του Θεού, γινόμενος έτσι ένα με τον Θεό στη ζωή και τη φύση Του, εκφράζοντάς Τον—Ιω 3:15, Β΄ Πε 1:4, Α΄ Κορ 6:17.
- Γ. Ο κάθε Θεάνθρωπος έχει γεννηθεί από τον Θεό για να είναι τέκνο Θεού, έχοντας τη ζωή και τη φύση του Θεού—Ιω 1:12-13, 3:6:
 - 1. Ο κάθε Θεάνθρωπος έχει δύο ζωές, την ανθρώπινη και τη θεία, όπως και δύο φύσεις, την ανθρώπινη και τη θεία.
 - 2. Ο κάθε Θεάνθρωπος είναι άνθρωπος ζωής—Α΄ Ιω 5:11-13, Ρωμ 8:2, 6, 10-11.
 - 3. Ο κάθε Θεάνθρωπος είναι άνθρωπος χρυσάφι—Εξ 25:11, Α΄ Πε 1:7, Απ 3:18, 21:18β.
- Δ. Ο κάθε Θεάνθρωπος είναι συγκροτημένος με τον Θεό, έχοντας τον Θεό ως ζωή του, ως προμήθεια ζωής και τα πάντα γι' αυτόν. Συνεπώς, ο κάθε Θεάνθρωπος είναι άνθρωπος αλλά και Θεός, Θεός και άνθρωπος—Εφ 3:16-17α.
- E. Ο κάθε Θεάνθρωπος είναι η νέα κτίση και η δικαιοσύνη του Θεού εν Χριστώ—Β΄ Κορ 5:17, 21.
- ΣΤ. Ο κάθε Θεάνθρωπος αγαπά τον Κύριο με όλη του την ύπαρξη, δηλαδή με όλη την καρδιά, την ψυχή, τη διάνοια και τη δύναμή του—Μκ 12:30.
- Z. Ο κάθε Θεάνθρωπος δεν έχει πεποίθηση στη σάρκα, απαρνείται τον εαυτό, και εξασκεί το πνεύμα για να ζει τον Χριστό—Φιλ 3:3, Μτ 16:24, Α΄ Τιμ 4:7, Φιλ 1:21α.
- H. Ο κάθε Θεάνθρωπος είναι άνθρωπος Θεού που έχει τον λόγο του Θεού, εισπνέοντας την πνοή του Θεού—Α΄ Τιμ 6:11, Β΄ Τιμ 3:16-17.
- Θ. Ο κάθε Θεάνθρωπος συνειδητοποιεί ότι δεν είναι ανεξάρτητο άτομο, αλλά μέρος του συλλογικού Θεανθρώπου—του Σώματος του Χριστού, του ενός νέου ανθρώπου—Α΄ Κορ 12:12-13, Εφ 4:16, Κολ 3:10-11.